

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2016. április

Megajándékozottak vagyunk

A húsvét utáni héten az Egyház arra emlékezik, hogy a feltámadás örömhíre lendületesen, minden akadályt legyőzve terjedt. Ezt a lendületet érzékelteti az evangélium is, amely szerint Jézus először megjelent Mária Magdolnának, aztán az Emmausz felé tartó tanítványoknak, végül az apostoloknak, akik az egész világra szóló küldetést kaptak: "Menjetek el az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek." (Mk 16,15).

Ezeket hallva felvetődik bennünk a kérdés: Mit kell tennünk azért, hogy a mai világában is így terjedjen az örömhír? Hiszen ma is vannak olyan emberek, akik nem találják az életük célját, ma is sokan vannak, akik éheznek, szomjaznak, akiknek nincs mit felvenniük, akik megerősítésre várnak. És mégsem érinti meg őket a keresztény tanítás. Valószínűleg azért, mert hiányzik belőlünk a

megajándékozottság öröme. Az örömhírt úgy adjuk tovább, mint tanítást, nem úgy, mint tapasztalatot, örömet. Úgy adjuk tovább, mint a saját bölcsességünket, s nem mint ajándékot, amit mi is kaptunk. Úgy gondolom, hogy nekünk, keresztény embereknek újra fel kell fedoznünk Isten jóságát, szeretetét, ezt a szeretetet be kell fogadnunk a szívünkbe, és tovább kell adnunk másoknak. Erre a világ is sokkal jobban figyelni fog.

A húsvétot követő hét végén Irgalmasság vasárnapja van. Próbáljunk ezen az üzeneten gondolkodni: Megajándékozottak vagyunk. Próbáljuk így gyakorolni az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit. Higgyünk abban: ha így adjuk tovább az örömhírt, elfogadják majd tőlünk, és úgy fog terjedni, mint Jézus idejében.

Ferenc atya

Máriaremetei zarándoklat

Ferenc pápa az Irgalmasság Rendkívüli Szentévé hirdette meg a 2015. december 8. (Szeplőtelen Fogantatás) és a 2016. november 20. (Krisztus Király) közötti időszakra. A Szentévből teljes búcsú nyerhető, ha valaki elzarándokol egy szentévi kapuhoz, szentgyónását elvégezte és szentmisén vesz részt, elmondja a Hiszekegyet és imádkozik a pápáért és a pápa szándékára.

„Legyen ez az esztendő alkalom mindannyiunk számára az őszinte bűnbánatra, a megtérésre, és Isten irgalmas szeretetének közvetítésére a ránk bízottak felé!” (Erdő Péter érsek úr körleveléből)

Ebből az alkalomból az újlaki egyházközség zarándoklatot tart az egyházmegyénkben található három szentévi kapu egyikéhez: a máriaremetei Kisboldogasszony bazilikába.

A zarándoklat időpontja 2016. április 30., szombat.

Indulás: 7.30 órakor az újlaki templomtól, gyalog a 65-ös busz vonalán. A teljes táv kb. 10 km. Az egyetlen nehezebb terepszakasza egy max. 10 perces erdei lejtő a repülőtér előtt. Pesthidegkúton keresztül érkezünk Máriaremetére, ahol 10.30 órakor a helyi plébános atya szentmisét mutat be. Ezt követően röviden megismerkedhetünk a bazilikával és történetével.

Akiknek megterhelő a teljes táv, csatlakozhatnak a menethez Fenyőgyöngyénél, ahová a templomunktól 8.08 órakor induló 65/A jelzésű busszal juthatnak el. De lehet csatlakozni a végcél előtt, a máriaremetei bazilika parkjában is, ahová 10 óra után fogunk megérkezni.

Előzetes jelentkezés nem kötelező, de köszönettel vesszük, ha valaki jelzi részvételi szándékát a sekrestyében, az irodán (telefonon is) vagy e sorok szerzőjénél (36-77-459).

Szaszovszky József

Dicsőítés

(150. zsoltár, 1-2. versek)

ALLELUJA!

*Dicséritek az Urat szentélyében,
dicséritek őt az ég erős boltozatában!*

*Dicséritek őt hatalmas tetteiért,
dicséritek őt nagyságának teljességéért!*

Mit és hogyan imádkozunk? A legtöbbször kérő imát mondunk, aztán vagy megköszönjük az Úrnak, amit megkaptunk, vagy nem. Milyen ritkán jut az eszünkbe, hogy dicsőítsük az Istent! Pedig az Anyaszentegyház a szentmisében nagyon szép példákat ad nekünk. Mindjárt a szentmise elején a bűnbánati rész után – kivéve a bűnbánati időszakot – minden vasár- és ünnepnapon elimádkozza vagy eléneklí a nagy dicsőítő éneket, amit latinul glóriának nevezünk. Végiggondoltuk-e egyszer is, amit szinte gépiesen elmondunk vagy eléneklünk? A felajánlási könyörgés után pedig a praefatio és a sanctus következik. Miért is „illő és üdvös”, hogy dicsőítsük az Urat?

A zsoltároskönyv utolsó, 150. éneke világosan fogalmaz: hatalmas tetteiért, nagyságának teljességéért.

Mert nagy tetteket sok ember képes véghezvinni, de mindezek semmiségek Isten tetteihez képest, amikkel megalkotta a világot, létben tartja, megalkotta az embert, aki fellázadt ellene, Fiát adta azért, hogy bennünket üdvözítsen, megalkotott engem, hogy az üdvösségre vezessen. Nagy ember is sok volt már a történelemben. De mi ez az emberi nagyság az Úrhoz képest! Hangyák sem vagyunk Hozzá képest.

Van az Istent dicsőítő imának egy „mellékhatása”. Rábreszt arra, milyen az arány köztem és az engem szerető Isten között. Ha ezt a gondolatot mindig a szemem előtt tartanám, soha nem bánthanám meg Őt a bűnnel.

Balthazár Zsolt

Újlaki sorsok - Both Attiláné

Testvérünk, akinek élettörténetébe ezúttal bepillantunk, jelenleg tágabb értelemben tekinthető újlakinak. Hosszú évtizedeken át látogatta ugyanis a vasárnapi miséket templomunkban, egy ideje azonban a plébániánk területén álló császárfürdői Szent István kápolnába jár vasárnaponként.

Both Attiláné több mint 91 éve a Józsefvárosban látta meg a napvilágot Mladoniczky Mária néven. Neve lengyel eredetre utal, de családfáján érdekes módon anyai ágon bukkan fel a legközelebbi lengyel felmenő, nagypapa személyében. Akinek felesége, a nagymama pedig Ausztriából érkezett, biztosítva unokája vérében a közép-európai sokszínűséget.

Rövid Margit körúti közjáték után a család, immár két kislánnyal, a Zsigmond tér

északi oldalán álló nagy bérházba költözött. Mária (vagy ahogy otthon hívták: Marion) a szomszéd iskolaépületben végezte el a négy polgárit, majd az Alkotmány utcában a kereskedelmi középiskolát. Utána

hivatalba is járt néhány hónapig, de azután az ismétlődő légítámadások miatt szülei már nem engedték átjárni Pestre. Hamarosan leszakadt a Margit-híd...

Az ostrom alatt jó pár hetet a pincében töltöttek a ház lakói. Mária (néni) röstelkedve ismeri be, hogy a fiatalok játékaiknak, vidám társaságának köszönhetően inkább kellemes emlékeket őriz erről az időről, pedig például a lépcsőház beomlása miatt a lakók közül csak a bátrabbak (és ügyesebbek) tudták kötélhágcsón megközelíteni otthonukat. Élelmiszert többnyire a Császárfürdőnél, az

esztergomi vasút ideiglenes végállomásánál szereztek. Az oroszok megérkezésekor ügyesen elbarikádóztak helyre bújtatták el a ház fiatal női lakóit.

Ennek az vetett véget, hogy a Duna magas vízállása miatt talajvíz tört fel a pincében, amelyet ki kellett üríteni. Nem lett belőle baj... Sőt, egy másik, régebbi bajból még haszon is fakadt: Mária édesapja az első világháborúban és utána hét évet töltött orosz fogságban; most jó hasznát vette ott szerzett nyelvtudásának.

Mária gyors- és gépirónóként helyezkedett el a főpolgármesteri hivatalnál, majd „iskolakezelőként” egy középiskolában, és dolgozott ott gyermekei érkezéséig. Házasságkötésének érdekes előzménye, hogy kétszer volt menyasszony. Első vőlegénye műegyetemista volt, majd katona; Németországba vitték egységével, ám onnan, délvidéki fiú lévén, már csak Jugoszláviába engedték haza. Néhány év múlva Mária egy másik műegyetemistával, a pozsonyi származású Both Attilával váltott jegyet; kiderült, hogy a két vőlegény korábban szobatárs volt a kollégiumban.

Esküvőjüket 1950-ben jobbnak látták titokban tartani. Az újlaki Pálfi plébános atya engedélyét vive magukkal utaztak Mátraházára, ahol egy ferences pap adta össze őket az erdei kápolnában. Otthonuk a Zsigmond téri lakás maradt, együtt a szülőkkel, testvérrel és két megérkező gyermekükkel.

Ekkoriban nem kellett külön összeesküvőnek lenni, hogy valakit zaklassanak. Both Attilának elég volt a szakálla, hogy a rendőrség begyűjtse és szakálla levágására kötelezze. Ahhoz sem kellett különösebb forradalmi szerepvállalás, hogy 1957. március 15. előtt házkutatást tartsanak náluk, abban az egyetlen

szobában, ahol a két kisgyerek is aludt. Szerencsére három nap múlva aztán hazaengedték apukájukat...

A Típustervező vállalat, melynek Both Attila épületgépésze volt, a hatvanas évek második felében hatalmas házakat épített az Árpád fejedelem útján; ezek egyikében sikerült önálló „szövetkezeti lakáshoz” jutniuk. Mária időközben a Belkereskedelmi Kutató Intézetben helyezkedett el gyors- és gépirónóként, és ott dolgozott 1980-as nyugdíjazásáig. Várták férje nyugdíjba vonulását, amely 1982-ben következett be – és szinte egybe esett a halálával.

Gyermekeik ekkor már felnőttek voltak és családot alapítottak. Mária ma már 5 unoka és 4 dédunoka (déd)nagymamája. Akkor, megözvegyülve, elfoglaltság után nézett, és Óbudán, a Pest megyei Kőjálnál dolgozott nyugdíj mellett még 17 évet.

Újlakról jól emlékszik a régi plébánosokra, Pálfi Lajost követően Devánszky Imre, majd Bády Ferenc atyákra. Fényképei között olyat is őriz, melyen rajta és hűgán kívül jelen van Pálfi atya, amint megáldja az újonnan indult 29-es buszjáratot Felső-Zöldmáli úti végállomásánál 1939 májusában. Diákkorában Demkovics Ágoston volt a hitoktatója a polgáriban; a bérmálás szentségében maga a hercegprímás, Serédi Jusztinián részesítette Újlakon.

Mária ma is korát meghazudtoló szellemi frissességnek örvend; fizikailag ez már kevésbé mondható el. Ezért választotta templomául a melegebb és kényelmesebb ülésekkel rendelkező Szent István kápolnát, és csak a szélsőséges időjárás okozhatja, ha valamelyik vasárnap elmulasztja Doki atya szentmiséjét.

Szaszovszky József

Nagyböjt és húsvét Újlakon

Az idén is gazdag programokkal teli szent időszakot tudhatunk magunk mögött. A nagyböjt sok lelki eseményt kínált.

A péntek esti templomi keresztutakon mindig sokan vettünk részt. Ezeket – három alkalmat leszámítva, amikor egy-egy csoport olvasta a szövegeket – Ferenc atya vezette. Jó lenne újra bevezetni a régi újlaki szokást, amikor minden alkalommal más és más (hittanos vagy egyéb ifjúsági) csoport végezte a keresztútjárást. Március 19-én, szombat délután hagyományosan szabadtéri keresztútra is volt lehetőség, a kiscelli kálváriánál. Erre is szép számmal (mintegy 35-en) gyűltünk össze, és szép időben elmélkedhettük végig Jézus keresztútját.

Nagyböjt hétköznapijain nemcsak péntek reggel, hanem kedd reggelenként is együtt imádkozhattuk mise után az egyház hivatalos zsolozsmáját, a laudest.

Az idei triduumra március 4-től 6-ig került sor, melyet Dr. Kránitz Mihály professzor úr tartott. Mindhárom este nagyszámú hívőszereg hallgathatta

végig a Szent Péter apostol életéből vett mély gondolatokat: az elárulást, majd a Jézus tekintetével való találkozás megrendülését (bűnbánat), és a feltámadás utáni találkozást Jézussal, mely a szeretetben megvallott hit szavait hozza elő Péterből (megtérés).

Március 5-én délután 3-tól bűnbánati liturgia is volt templomunkban. A bűnbánat jó lehetősége volt ez számunkra: elmélkedésekkel, csönddel, szentségimádással, szent zenével és nagyböjti énekekkel, természetesen gyónási lehetőséggel is.

Adventhez hasonlóan a nagyböjti hétköznapi reggelein is nyitva állt az Ürömi utcai kápolna az arra járó és betérni kívánó emberek előtt, köszönhetően Balthazar Zsoltéknak és a felügyeletre vállalkozó segítőiknek.

Az irgalmas szeretet gyakorlása sem hiányzott e bűnbánati időszakban, különböző célokra folytak gyűjtések. Tartós ételmisszerből több mint négy mázsát adtak össze az újlakiak a rászoruló szegények számára

március 5. és 13. között. Február 28-án a katolikus iskolák javára 260.000 ezer forint, március 13-án pedig a szentföldi keresztények javára 150.000 forint gyűlt össze, a hívek minden alkalommal bőkezűnek bizonyultak.

Megkezdődött a plébániakertben a hívek által végzett tavaszi kerti munka is, amihez a továbbiakban még lehet csatlakozni.

A nagyheti szertartásokat illő fényvel, nagyszámú asszisztencia és hívő részvételével ültük meg. Az illő fényért külön köszönet illeti Udvardy Lászlót, aki „pártfogoltjaival” elvégezte a két hatalmas csillár vezetékeinek felújítását. Sajátos történéssel és liturgiájával a három szent nap hozzásegített minket az ünnep mély megéléséhez és lelki felemelkedésünkhöz. A templom szép díszítése, a kórusok szép zenei és énekes szolgálata is hozzájárult ehhez. Mindegyik

liturgia során zsúfolásig megtelt a templom. Nagycsütörtökön elvégeztük a lábmosás szertartását is, és utána virrasztásra is volt lehetőség. Nagypénteken sok megrendült hívő hódolt Krisztus Urunk keresztje előtt. A húsvéti vigílián ismét volt felnőttkeresztelés és elsőáldozás is. Imádkoztunk mindkét testvérünkért, hogy a kegyelem elmélyülhessen bennük. Utána körmenettel is megvallottuk az utcán a feltámadásba vetett hitünket. Húsvétvasárnap minden szentmisén volt ételszentelés, a Kolosy téri pékség jóvoltából bőven vihetett haza mindenki kenyeret, kalácsot, pékárut, amiből még húsvéthétfőre is jutott.

Reméljük, hogy a mostani ünnepen elnyert ajándékok bennünk bő gyümölcsöt teremnek, melyeket az elkövetkezendő hétköznapokra is át tudunk menteni.

Sütöri Ágnes

Zarándoklat Pannonhalma és Tihany között

Régi osztálytársaimmal nyáron lesz az 50. érettségi találkozónk, s mivel egykor a Pannonhalmi Bencés Gimnáziumban tanultunk (s egyúttal az ottani diákotthonban éltünk), így egyik, rendszeresen zarándokló társunkban – a nyári, Pannonhalma és Tihany közötti zarándoklat mintájára – felmerült, hogy az évforduló tiszteletére ezt a szép utat mi is tegyük meg. Természetesen régi osztályunkból – a korunk miatt – ezt már csak néhányan, a „hadra foghatóak” vállalhattuk, és még így is komoly nehézségeket okozott a túra egyik társunknak, előrehaladott cukorbetegsége miatt. Utunk könnyítéseként egyikünk autóval jött, és váltott vezetéssel szállították nagyobb csomagjainkat, egyúttal bizonyos szakaszokon segíteni is lehetett az elfáradtaknak.

A zarándoklat kezdőpontja Szent Benedek iránti tiszteletből a névnapjára, márc. 21-e gyönyörű reggelére került, ekkor az úti ima közös elmondása után a perjel atya áldásával vágtunk neki a Sokorói dombság felé vezető útnak. Értelemszerűen minden este máshol szálltunk meg, így először Bakonyszentlászlón egy vendégházban, majd a bakonybéli bencés kolostor vendégházában, azután pedig Veszprémben, ill. Tótvázsonyban egy-egy

panzióban volt a szállásunk. Az utunk alatt – hála a Gondviselésnek – esőt nem kaptunk, sokszor napos időnk volt, némileg zavart csak a délutánra megerősödött szél okozott. Igyekeztünk a már említett zarándokút nyomvonalát követni, de hát ez nem mindig sikerült, viszont ilyenkor is – némi kalandok árán – megtaláltuk a közös ebédelőhelyet, majd estefelé a soron következő szálláshelyünket.

Mindannyiunknak élményt jelentettek ezek a napok, már csak azért is, mert ilyen körülmények között még nem voltunk együtt, jók voltak a közös beszélgetések, vacsorázások is. Lelki töltekezést jelentett a két bencés kolostorban az esti vesperás, a beszélgetés egyik-másik bencés tanárral, s egy kicsit beleláttunk a bencés mindennapokba. A tavaszi táj is nagyon szép volt, éppígy a hárskúti Szentkút-kápolna, nemkülönben a Recsek-hegy kilátójából elének tárult balatoni panoráma. A zarándoklat méltó befejezése volt a nagypéntek délutáni tihanyi keresztút, amely előkészítette társaságunkat a húsvéti ünnepekre.

Lelkes György

Néhány dolgról,

amelyek ahhoz szükségesek, hogy még jobban otthon lehessünk a templomunkban

Mindannyian nagyon szeretjük, és nagyon szépnek is tartjuk – joggal – templomunkat. Mindamellet azt hiszem, abban is egyetérthetünk, azt is tudjuk, érezzük-érzékeliük, hogy van néhány olyan tulajdonsága, amelyeken bizony nem ártana javítani. Ahogyan a plébániai hittantermekkel kapcsolatosan frissen készült felmérést, az elvégzendő javításokat- felújításokat- fejlesztéseket számba vevő javaslatot állítottak össze a képviselő testület számára Udvargy Gergely és társai, jómagam most a templomunk felé fordulok ebben a kis írásban. Ez alkalommal nem a belső és a külső szépítésére, restaurálására gondolok, bár ez utóbbi (mármint templomunk homlokzatainak a felújítása) igen komoly formában előkészítés alatt van, s ha az elvégzendő munkák anyagi fedezetéhez kért támogatást, támogatásokat megkapjuk, akkor sor is fog kerülni rá. Most azonban inkább a „használat” kapcsolatosan említek meg néhány dolgot, a teljesség igénye nélkül.

Mindjárt egy jó hírrel kezdhetem: *a templombelső megvilágításának a biztonsága* terén Udvardy László értő irányításával és személyes munkájával a közelmúltban nagy előrelépés történt. Megújult a két nagy csillár elektromos vezetékezése – ahogyan azt Ferenc plébános atya az ünnep alkalmával nyilvánosan is megköszönte, valamennyiünk nevében. Hozzátehetjük, hogy mivel ezt megelőzően több, a plébánia által megkeresett szakember sem vállalta a munkát, annak az elvégzése igazán nagy tett volt, amit ismételtelen megköszönök, megköszönünk.

Ami viszont még egészen biztosan további gondolkodást és munkát igényel, az *templomunk akusztikájának igencsak erőteljes javítása*. Többen és többször szóvá tették, teszik a hívek közül, hogy sajnos nem hallják, vagy ha hallják is, nem értik, ami az oltárnál-ambónál elhangzik, hiába a hangerősítés: mert nem tisztán jut el hozzájuk hang. Kétségtelen, hogy ez részben a beszélőtől is függhet – magam, gyakori felolvasó lévén, bár igyekszem minél jobban artikulálni, mégis látni vélem az arcokon, hogy nem mindenki számára érthető, amit hallani lehet. Tóth Miklós Zsolt kántor úr megszólalásaihoz, énekléséhez persze nincs szükség hangerősítésre. Mivel ő bámulatra méltó kivételnek számít, mégis csak – és minél előbb –

elengedhetetlenül szükségesnek látszik az érthetőségi problémák megoldása, amivel legutóbb (nem először...) a képviselő testület ülésén is foglalkoztunk. Fontos, de csak részleges előrelépést jelent e téren, hogy a főbejárat felől nézve a bal első (tehát a Jézus szíve oltárhoz legközelebbi, a szószékkal szembeni) padtömböt már korábban elláttuk egy úgynevezett „indukciós hurokkal” – köszönet érte Lengyel Zoltánnak, az erre a munkára „hazajáró” egykori újlaki fiatalnak. Ez a dolog annyiban jelent segítséget, hogy akik hallókészülékkel rendelkeznek, azok számára valóban jól hallhatóvá lesznek a mikrofonokba mondottak. Ehhez persze az érintetteknek a szóban forgó padtömbben kell helyet foglalniuk (a hurkon kívül már nincs, vagy csak nagyon gyenge a hatás), és a hallókészüléket a megfelelő módon kell beállítaniuk (ha az olyan, hogy az indukciós erősítéshez állításra van szükség). Mindamellet gondolkodunk a hangosítás olyan általános javításán, amely mindenki számára, egyéni segédeszköz nélkül is, kényelmes, problémamentes megoldást, jól hallható és tisztán érthető hangzást biztosít, lehetőleg mindenhol a templomban. Ehhez várhatóan szükség lesz a történeti terek akusztikájához jól értő szakember bevonására is, hiszen a boltozott tér és mellék-terecskéi és bővületei nyilván számos sajátos kihívást jelentenek. Tehát még szükség lesz egy kis időre – és persze várhatóan anyagi forrásokra is – a megoldás kidolgozásáig és megvalósításáig, mindenesetre fontos-sürgős feladataink között tartjuk számon a dolgot.

És végül: a húsvéti liturgia szépségéhez tartozó tömjénfüsttel még a következő napon is megtelt templomunkba belépve az a kérdés is felvetődik, hogy talán *a templom szellőztetésén is volna mit javítani* – például egy-két nyitható rész beiktatásával némelyik ablakba. Esetleg a tervezett homlokzat-felújításkor?

A plébániai képviselőtestület részéről örömmel veszem, vesszük a kedves Testvérek visszajelzéseit, további észrevételeit, javaslatait, amelyek könnyebbé és zavartalanabbá tehetik a szent liturgiában való részvételünket.

Fejérdy Tamás

Családi események márciusban:

A beavató szentségekben (kereszttség, bérmlálás, elsőáldozás) részesült:
március 10-én: dr. Sulányi Péter
március 26-án: Szatmáry Dóra

A kereszttség szentségében részesült:
március 13-án: Falvai Levente

Elsőáldozáshoz járult:

március 13-án: dr. Palotás Henrietta

március 26-án: Kőváry Zoltán

Házasságot kötöttek:

Március 13-án: dr. Sulányi Péter és dr. Palotás Henrietta

Halottaink:

Lábdi Ferencné, dr. Tower Edvinné (93), Hámosi Róbert (76), Baranyai Imre (86)

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:

hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰

vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna:

minden hó első vasárnap 16⁰⁰

minden hó 18-án 16⁰⁰ (*kiv. január*)

Szent István kápolna:

hétköznapokon: 17³⁰

vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyóntatás:

hétfő, kedd, szerda:

esti szentmise előtt

csütörtök: esti szentmise után

péntek: 17³⁰ - 18³⁰

vasárnap: 10⁰⁰ - 11³⁰

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmisék után ½ 8-ig.

Zsolozsma: (nagybajtben kedden, és) pénteken 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰

Keresztút: nagybajt péntekkein 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap a reggel 9⁰⁰) órai szentmisét.

Gyermekek váró házaspárokért ajánljuk fel minden hónap első szombatján az esti 6 órás szentmisét.

Minden hónap 27-én engesztelő szentmisét mutatunk be Szent Margit tiszteletére és szándékára.

Minden hónap első hétfőjén papokért imádkozunk 17⁰⁰ órától a Szent Erzsébet teremben.

Együtt imádkozzuk a teljes rózsafüzért minden hónap 2-án 16⁰⁰ órától a Szent Margit teremben.

Minden hónap harmadik szerdáján 18³⁰-kor bibliaóra a Szent Erzsébet teremben.

Iroda:

(Bécsi út 32. Tel: 335-3573):

Hétfő, péntek 10⁰⁰ - 12⁰⁰,

kedd, szerda, csütörtök

16⁰⁰ - 18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): szombat 16⁰⁰ - 19⁰⁰

Könyvtár: vasárnap 9⁰⁰ - 10³⁰ között.

Teadélelőtt: a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ órai szentmise után, a Szent Erzsébet teremben.

A Sarlós Boldogasszony Kórus próbái: hétfőn és csütörtökön 19⁰⁰ -21⁰⁰ a Szent István teremben (Felhévizi u. 2.) Minden érdeklődőt szeretettel várunk személyesen a próbák, vagy telefonon: Török Andrea karnagy, 20/483-0149

Schola próbák: szerdánként 19⁰⁰ órától 20³⁰-ig az oldalkápolnában.

Újlaki Hangok az Újlaki Katolikus Plébánia lapja, megjelenik havonta.

Kiadja: Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Felelős szerkesztő: Dr. Beran Ferenc plébános. Cikkeket, híreket az plebanos@ujlakitemplom.hu címre, vagy a Felhévizi úti postaládába várjuk. **Lapzárta:** minden hónap 20-a.